

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 01 martie 2016, declarat de către inculpatul

Diulgher Veaceslav Nicolai, născut la 16 august 1988, originar și domiciliat în r-nul Ceadâr-Lunga, s. Cazaclia str. Pervomaiskaia, 1

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 17.05.2014-17.07.2015
2. instanța de apel: 25.08.2015-01.03.2016
3. instanța de recurs: 09.08.2016-02.11.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ceadâr-Lunga din 17 iulie 2015, Diulgher Veaceslav Nicolai, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 13 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Diulgher V., la data de 17 noiembrie 2013, în jurul orei 19.00, în garajul din gospodăria amplasată pe str. Pervomaiskaia, 2 s. Cazaclia, r-nul Ceadâr-Lunga, în urma unui conflict, intenționat i-a aplicat lui Boboci Fiodor Stepan lovituri peste diferite părți ale corpului și capului, cauzându-i leziuni corporale grave, în rezultatul cărora ultimul a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Diulgher V. a fost calificată *de drept* în baza art. 151 alin. (4) Cod penal și anume – *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care este periculoasă pentru viață și care a provocat decesul victimei.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- sentința este ilegală, deoarece nu a fost motivat cum s-a ajuns la concluzia că anume inculpatul i-a aplicat lui Boboci F. leziuni corporale grave, în urma cărora ultimul a decedat. În susținerea învinuirii au fost doar enumerate probele indicate în rechizitoriu și cele declarate de procuror în susțineri verbale, iar cele invocate de

partea apărării nu au fost examinate și luate în considerație;

- prima instanță și-a motivat poziția sa anume pe faptul, că inculpatul a recunoscut vina în cadrul urmăririi penale, omițând acel fapt, că în cadrul urmăririi penale el a declarat că doar o dată l-a lovit pe Boboci F. cu mâna în regiunea capului, de la lovitură ultimul a căzut și s-a lovit cu capul de o poliță din metal. Reieșind din raportul de expertiză, la partea vătămată Boboci F. au fost depistate multiple leziuni corporale, în urma cărora el a decedat, însă aceste leziuni nu puteau să apară doar de la o lovitură pe care el i-a aplicat-o. Astfel, dacă el a recunoscut vina și a fost de acord să conlucreze cu organele de drept, ar fi povestit toate circumstanțele cauzei și anume câte lovituri și în ce regiune i-a aplicat părții vătămate;

- instanța de judecată la examinarea cauzei penale a admis participarea ilegală a avocatului Velev V., în mandatul căruia lipsește mențiunea în baza cărei decizii a fost împuternicit să participe la acțiuni procesuale;

- toate probele enumerate de către prima instanță prin care se demonstrează faptul comiterii de către inculpat a infracțiunii imputate, doar constată faptul depistării cadavrului lui Boboci F. și faptul comiterii infracțiunii, dar nici de cum nu se confirmă faptul, că anume el i-a aplicat aceste lovituri de la care partea vătămată a decedat și nici în unul din rapoartele de expertiză nu este indicat, că pe hainele lui au fost depistate urme de sânge a decedatului;

- urmează a nu fi luate în considerație declarațiile martorului Diulgher A. din cadrul urmăririi penale, precum că inculpatul, la data de 17 noiembrie 2013 a fost la ea acasă, unde a avut loc conflictul cu Boboci F. și în cadrul acestui conflict i-a aplicat acestuia lovituri, deoarece mama sa face abuz de băuturi alcoolice și mereu se află în stare de ebrietate, din care considerente nu poate da careva explicații obiective;

- reieșind din raportul de expertiză, pe corpurile delictelor ridicate în cadrul urmăririi penale nu au fost depistate urme de sânge a lui Boboci F. Mai face referire și la faptul, că la locul comiterii infracțiunii, în domiciliul din s. Cazaclia, r-nul Ceadâr-Lunga, str. Pervomaskaia, 2 au fost depistate două pahare din care, potrivit declarațiilor martorului Diulgher A., el împreună cu Boboci F. au consumat alcool, însă expertiză dactiloscopică nu a fost efectuată pentru a stabili faptul, că el într-adevăr s-a aflat la domiciliul respectiv;

- nu s-au cercetat probele ce au importanță în cauză și anume, organul de urmărire penală nu a constatat dacă martorii Diulgher A. și Diulgher I. recunosc hainele în care a fost îmbrăcat partea vătămată Boboci F., haina și batista cu care a fost acoperit cadavrul;

- instanța de judecată nu s-a expus în privința termenelor judecării cauzei penale potrivit prevederilor art. 393 pct. 7) Cod de procedură penală, în situația în care cauza dată s-a examinat mai mult de un an.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 01 martie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, și just a conchis, că inculpatul Diulgher V. a săvârșit infracțiunea imputată acestuia, prevăzută de art. 151 alin. (4)

Cod penal, iar împrejurările cauzei au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, ce au fost apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

În formarea convingerii despre vinovăția inculpatului, instanța de apel a cercetat suplimentar probele administrate de prima instanță și anume: ordonanța de începere a urmăririi penale din 25 noiembrie 2013 /f.d. 2 v. 1/; procesul verbal de cercetare la fața locului din 25 noiembrie 2013, cu tabel fotografic /f.d. 5-17 v. 1/; procesul verbal de ridicare din 26 noiembrie 2013 /f.d. 22 v. 1/; procesul verbal de cercetare la fața locului din 25 noiembrie 2013, cu tabel fotografic /f.d. 30-45 v. 1/; procesul verbal de ridicare din 25 noiembrie 2013, /f.d. 51 v. 1/; procesul verbal de cercetare la fața locului din 25 noiembrie 2013, cu tabel fotografic /f.d. 53-55 v. 1/; procesul verbal din 25 noiembrie 2013, prin care bănuitul Diulgher V. i-au fost explicate drepturile și obligațiile, unde acesta a indicat, că este de acord ca interesele lui să fie apărate de către avocatul numit din oficiu Velev V. /f.d. 63 v. 1/; procesul verbal de audiere a lui Diulgher V. în calitate de bănuیت din 25 noiembrie 2013 în prezența avocatului desemnat din oficiu Velev V. /f.d. 64 v. 1/; procesul verbal de reținere a lui Diulgher V. din 25 noiembrie 2013 /f.d. 65 v. 1/; procesul verbal de audiere a martorului Diulgher A. din 25 noiembrie 2013 /f.d. 93 v. 1/; cererea lui Diulgher V. din 26 noiembrie 2013, prin care acesta a fost de acord benevol să participe la efectuarea acțiunilor de urmărire penală și anume verificarea declarațiilor la fața locului /f.d. 95 v. 1/; procesul verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii din 26 noiembrie 2013, cu tabel fotografic ce a fost efectuată cu participarea benevolă a lui Diulgher V., cu participarea apărătorului Velev V. /f.d. 96-103 v. 1/; procesul verbal de examinare a obiectului din 27 noiembrie 2013, cu tabel fotografic conform căruia a fost examinată motocicleta de model „MT”, n/î 5426 MDT de culoare neagră /125-128 v. 1/; procesul verbal de ridicare din 27 noiembrie 2013 /f.d. 132 v. 1/; procesul verbal de cercetare la fața locului din 28 noiembrie 2013, cu tabel fotografic conform căruia a fost cercetat garajul din domiciliul situat pe str. Pervomaiskaia, 2 din s. Cazaclia, r-ul Ceadâr-Lunga, de unde au fost ridicate patru fragmente de la covor cu pete de culoare brună, cămașă bărbătească și pantaloni pentru bărbați /f.d.153-159 v. 1/; procesul verbal de colectare a mostrelor din 28 noiembrie 2013, conform căruia de la Diulgher V. au fost luate mostre de păr, sânge și salivă /f.d. 2 v. 2/; procesul verbal de colectare a mostrelor din 29 noiembrie 2013, conform căruia de la Diulgher A. au fost luate mostre de păr, sânge și salivă, /f.d. 4 v. 2/; procesul verbal de colectare a mostrelor din 29 noiembrie 2013, conform căruia de la Diulgher Iu. au fost luate mostre de păr, sânge și salivă, /f.d. 6 v.2/; raport de examinare medico-legală nr. 92 din 25 decembrie 2013, cu tabel fotografic a cadavrului lui Boboci F. /f.d. 14-19 v. 2/; raport de expertiză medico-legală nr. 2 din 13 ianuarie 2014 a cadavrului Boboci F. /f.d. 22-23 v. 2/; raport de expertiză medico-legală nr. 8 din 29 ianuarie 2014 /f.d. 26-28 v. 2/; raport de expertiză medico-legală nr. 25 din 19 februarie 2014 /f.d. 31-32 v. 2/; raport de expertiză medico-legală nr. 43 din 11 februarie 2014 /f.d. 35-38 v. 2/; raport de expertiză medico-legală nr. 1445 din 20 ianuarie 2014 /f.d. 42-49 v. 2/; raport de expertiză medico-legală nr. 1446 din 20 ianuarie 2014 /f.d. 52-57 v. 2/; raport de expertiză medico-legală nr. 1447 din 20

ianuarie 2014 /f.d. 58-64 v. 2/; raport de expertiză medico-legală nr. 1448 din 20 ianuarie 2014 /f.d. 67-71 v. 2/; raport de expertiză medico-legală nr. 1449 din 24 ianuarie 2014 /f.d. 109-114 v. 2/; precum și declarațiile date în ședință de judecată de către martorii Diulgher A., Diulgher Iu., Pranju A., Șișcova A., Stamat Gh., Boboci S., Gîlicic V., Terzinov Gh., Eribacan G., inculpatul Diulgher V. și succesorul părții vătămate Fazlî E.

Instanța de apel a considerat irelevant argumentul inculpatului referitor la aceea, că prima instanță nu a luat în considerație declarațiile sale, precum că a aplicat victimei doar o lovitură, în rezultatul căreia aceasta a căzut jos și s-a lovit cu capul de o poliță de metal, deoarece reieșind din raporturile de expertiză anexate la dosar victima a decedat în urma multiplelor lovituri. Totodată din declarațiile date în calitate de bănuit în cadrul urmăririi penale, în prezența apărătorului Velev V., fiindu-i explicate drepturile și obligațiile prevăzute de art. 63-64 Cod de procedură penală, Diulgher V. a recunoscut și a relatat circumstanțele comiterii infracțiunii imputate, ce coroborează și cu declarațiile de verificare la locul infracțiunii din 26.11.2013, date la fel în prezența apărătorului său, iar careva obiecții față de acțiunile de investigație sau față de apărător nu au fost înaintate.

De asemenea, instanța de apel nu a reținut argumentul inculpatului în ce privește participarea ilegală a avocatului Velev V. în cadrul audierii în calitate de bănuit la urmărirea penală și efectuarea măsurilor procesuale, deoarece participarea acestuia a avut loc absolut legal în conformitate cu prevederile art. 66 alin. (2) pct. 5 și 67 Cod de procedură penală, și în baza art. 7 al Legii cu privire la avocatură din 19.07.2002, precum și art. 19 alin. (1) lit. b) al Legii cu privire la asistența juridică garantată de stat din 26.06.2007. La fel, instanța de apel a menționat acel fapt, că în cadrul audierii lui Diulgher V. în calitate de bănuit la data de 27.11.2013, apărătorul Velev V. desemnat din oficiu a fost înlocuit cu un alt apărător ales de rude, în prezența căruia a dat declarații analogice cu cele din 25.11.2013, unde a indicat că nu a fost maltratat de către colaboratorii de poliție.

Argumentele inculpatului de nevinovăție, instanța de apel le-a respins, deoarece acestea contravin raportului de expertiză medico-legală și anume nr. 1445 din 20.01.2014, din care rezultă că apartenența de grup al sângelui părții vătămate Boboci F. diferă de grupa sângelui celorlalți membri a familiei Diulgher, precum și raportului de expertiză medico-legală nr. 1449 din 24.01.2014 din care rezultă că sângele depistat în petele examinate de la locul comiterii infracțiunii și obiectele ridicate au provenit de la o persoană cu grupa sanguină A-beta (II), ce nu exclude proveniența acestui sânge de la cadavrul Boboci F. Astfel, obiectele menționate în raportul de expertiză au fost ridicate în cadrul efectuării cercetării la fața locului la domiciliul lui Diulgher A., iar inculpatul atât în cadrul urmăririi penale, cât și participând la cercetarea la fața locului, personal a declarat și a arătat că de la lovitura aplicată lui Boboci F., ultimul a căzut și s-a lovit cu capul de un suport metalic, a început să curgă sânge, el încercând să stopeze scurgerea sângelui, bandajând capul victimei cu un batic și halat de dame.

Au fost apreciate ca neconvingătoare declarațiile inculpatului, precum că nu au fost depistate urme de sânge pe lucrurile sale personale ce aparțin victimei, deoarece

sunt în contradicție cu raportul de expertiză medico-legală nr. 8 din 11.02.2014, unde s-a constatat că la examinarea șervețelului de pe aripa de la motocicletă MT, n/î MΔΓ 2426 a fost depistat antigenul „A”, care este provenit de la o persoană cu grupa sanguină A-beta (II), ce nu exclude proveniența acestui sânge de la cadavrul, Boboci F.

Nu a fost reținut ca întemeiat și argumentul inculpatului, precum că nu a fost efectuată expertiza dactiloscopică a urmelor de pe paharele din care potrivit declarațiilor martorului Diulgher A., el împreună cu Boboci F. au consumat spirt, deoarece inculpatului nu i-a fost îngădit dreptul de a solicita efectuarea unei asemenea expertize în acest sens, atât în cadrul urmăririi penale, cât și pe parcursul judecării cauzei în fond, în conformitate cu prevederile art. 142 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a notat, că alegațiile inculpatului asupra faptului neindicării de către instanța de judecată în partea introductivă a sentinței a datelor referitoare la termenul de examinare a cauzei, nu sunt relevante și acestea nu influențează fondul cauzei și calificării infracțiunii de comiterea căreia a fost învinuit ultimul.

În opinia instanței de apel, la stabilirea tipului și termenului pedepsei, prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală. În același timp s-a avut în vedere și caracterul prejudiciabil al infracțiunii, ca fiind una deosebit de gravă, personalitatea inculpatului, care se caracterizează satisfăcător la locul de trai, faptul că are la întreținere un copil minor, anterior nu a fost atras la răspundere penală, de influența pedepsei asupra corectării și reeducării lui, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, în consecință ajungându-se corect la concluzia, de aplicare a pedepsei cu închisoare.

6. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz sânt atacate cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea parțială a acestora cu adoptarea unei noi hotărâri prin care să-i fie stabilită pedeapsă pe un termen minim prevăzut de lege sau sub limita minimă.

În motivarea recursului invocă:

- are la întreținere un copil minor, nu are antecedente penale, iar la locul de trai se caracterizează pozitiv;

- partea acuzării și-a întemeiat învinuirea pe declarațiile inculpatului de recunoaștere a vinei, date în cadrul urmăririi penale, însă nu s-a ținut cont de acel fapt, că ultimul nu este cărturar și nu conștientiza conținutul acțiunilor procesual-penale, având finisate doar 3 clase și nu 9 clase, precum este menționat în dosar;

- organul de urmărire penală nu a clarificat cine este infractorul de fapt și dorind să încheie cazul a înaintat o versiune credibilă din punctul său de vedere, iar instanța de judecată nu a ținut cont de faptul că este agramat, și-a întemeiat concluzia despre vinovăția sa doar pe actele semnate în cadrul urmăririi penale, partea acuzării nedemonstrând pe deplin vina inculpatului în comiterea infracțiunii.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat,

solicitând decidera inadmisibilității acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel corect a respins apelul inculpatului, iar la stabilirea pedepsei acestuia s-a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă de 13 ani închisoare, corespunzătoare sancțiunii prevăzute la alin. (4) art. 151 Cod penal.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 aceluiași Cod.

Deși, autorul nu indică expres în baza cărui temei pentru recurs din cele prevăzute în alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală își întemeiază recursul declarat, însă din cuprinsul acestuia se reține invocarea dezacordului cu administrarea probelor suficiente ce ar dovedi vinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate, totodată solicitând stabilirea unei pedepse mai blânde, ținând cont în deplină măsură de toate circumstanțele ce se referă la persoana sa. Prin urmare, în opinia Colegiului penal, în recursul declarat sânt semnalate temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 8) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Astfel, în contextul ce urmează instanța de recurs se va expune punctat asupra soluției de inadmisibilitate adoptată pe marginea recursului declarat în prezenta cauză.

Așadar, Colegiul penal notează că temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și semnalat la caz de către recurent, este incident atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În cazul dat, sub aspectul prezenței temeiului pentru recurs specificat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, inculpatul invocă acel fapt că nu a fost confirmată pe deplin vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii imputate, instanțele de fond bazându-se doar pe declarațiile sale de recunoaștere a comiterii crimei, date în cadrul urmăririi penale în calitate de bănuț.

Colegiul penal referindu-se la argumentele recurentului privind nevinovăția inculpatului în infracțiunea incriminată, consideră întemeiate aprecierile instanței de

apel precum că versiunea inculpatului despre nevinovăția sa în comiterea infracțiunii, este combătută prin cumulul de probe prezentate de către partea acuzării și anume prin declarațiile date în cadrul urmăririi penale în calitate de bănuțit ale lui Diulgher V. din data de 25.11.2013 (f.d. 64 v. 1) și 27.11.2013 (f.d. 120-122 v. 1), în prezența apărătorului desemnat Velev V. și respectiv apărătorului ales Gagauz I., unde a relatat amănunțit circumstanțele comiterii infracțiunii, care coroborează și cu declarațiile date în cadrul ședinței de judecată de către martorii Terzi V., Chesa Gh., care au relatat că inculpatul în cadrul audierii în calitate de bănuțit și la verificarea declarațiilor la locul comiterii infracțiunii benevol, calm a relatat cum a fost săvârșită de către el infracțiunea, fără a fi aplicată careva violență fizică sau psihică asupra acestuia.

Tot la acest capitol, se menționează că instanța de apel corect a constatat, în virtutea faptului nerecunoașterii de către inculpat a comiterii infracțiunii imputate, că vinovăția acestuia este dovedită și prin probele administrate la dosar și anume: procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul infracțiunii și foto-tabela din 26.11.2016 (f.d. 96-103 v. 1), unde în prezența apărătorului desemnat, inculpatul Diulgher V. a arătat și a descris împrejurările săvârșirii infracțiunii imputate, precum și prin rapoartele de expertiză medico-legale menționate în pct. 5 al prezentei decizii, și anume nr. 2 din 13.01.2014 (f.d. 22-23 v. 2) din care rezultă că victimei i-au fost cauzate multiple lovituri, ce se atribuie la categoria leziunilor grave, ce prezintă pericol pentru viață, iar prin raportul de expertiză nr. 1449 din 24.01.2014 (f.d. 74-82 v. 2) s-a constatat că sângele depistat în petele ridicate de pe obiectele din gospodăria victimei, provin de la o persoană cu grupa sanguină A-beta (II), ce nu exclude proveniența acestui sânge de la Boboci F., concluzii ce combat în esență versiunea de nevinovăție a inculpatului. Astfel, cumulul de probe analizat în prezenta speță, în opinia Colegiului penal, întemeiat au permis instanțelor de fond a conchide asupra vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Prin urmare, instanța de recurs consideră, că argumentele inculpatului referitoare la nedovedirea deplină a vinovăției sale în săvârșirea infracțiunii imputate și a motivelor pe care se întemeiază soluția adoptată de către instanța de apel, se combat prin materialele cauzei și nu semnaleză presupusele erori de drept invocate, iar conținutul hotărârii atacate cuprinde detaliat și argumentat, dispoziții ce sunt acceptate de către instanța de recurs, care în totalitatea lor resping criticile inculpatului, indicate în sensul dat.

Totodată, în opinia Colegiului penal, recurentul contestă decizia instanței de apel sub aspectul modalității aprecierii probelor, ceea ce ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor când instanțele de judecată în procesul de apreciere a probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ceea ce a condiționat comiterea unor erori grave de fapt, însă astfel de erori nu au fost constatate în cauza dată.

Cât privește alegațiile inculpatului privitor la lipsa studiilor medii generale, ceea ce îl defavoriza la conștientizarea semnificației acțiunilor procesual-penale, faptul dat nu poate constitui temei de casare a hotărârilor judecătorești, deoarece în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de judecată inculpatul a fost asistat de avocați care i-au reprezentat interesele, fiindu-i explicate drepturile sale procesuale, iar critica invocată în sensul vizat Colegiul penal o apreciază ca o metodă de apărare a inculpatului, ce nu are o fundamentare legală.

Referitor la critica invocată de către autorul recursului sub aspectul incidenței temeiului pentru recurs prevăzut de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal, la fel o consideră neîntemeiată.

Așa cum rezultă din lucrările dosarului, inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 13 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis.

Respectiv sancțiunea normei pentru comiterea căreia a fost condamnat inculpatul, prevede pedeapsă cu închisoare de la 12 la 15 ani.

Instanța de recurs menționează, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

În același rând, Colegiul penal remarcă și prevederile art. 75 Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod.

Conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei ce va fi mai eficientă pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Analizând conținutul hotărârilor judecătorești ale instanțelor de fond, Colegiul penal constată, că acestea nu au admis careva abateri de la prevederile legale în partea individualizării pedepsei și întemeiat au concluzionat de a aplica inculpatului pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 13 ani, adică în limitele prevăzute de sancțiunea infracțiunii pentru care a fost condamnat, ținând cont de faptul că inculpatul are la întreținere un copil minor, nu are antecedente penale, la locul de trai nu se caracterizează pozitiv, de situația materială grea a familiei acestuia, lipsa

circumstanțelor atenuante și prezența circumstanței agravante – săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate. La capitolul termenului stabilit inculpatului, Colegiul penal menționează, că sancțiunea infracțiunii pentru care a fost condamnat inculpatul, prevede doar pedeapsa cu închisoare și care potrivit art. 16 alin. (5) Cod penal se clasifică ca una deosebit de gravă, ceea ce nu permite aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei, reieșind din dispoziția alin. (4) art. 90 Cod penal. Totodată, la caz nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale conform art. 79 Cod penal, ce ar atrage incidența aplicării inculpatului unei pedepse mai blânde decât cele prevăzute de lege. Respectiv instanțele de fond învederând și circumstanțele personale, menționate inclusiv de recurent în recursul său pentru a-i numi o pedeapsă mai redusă, i-au stabilit justificat un termen al pedepsei cu închisoare, mai aproape de limita minimă prevăzută de sancțiunea infracțiunii incriminate, din care considerent Colegiul penal nu atestă o careva abatere la capitolul individualizării pedepse și consideră a fi o pedeapsă echitabilă, în cadrul căreia inculpatul urmează să conștientizeze despre cele săvârșite, având termen suficient pentru reeducare și corectare, astfel încât el, precum și alte persoane să perceapă despre necesitatea evitării comiterii pe viitor a infracțiunilor.

În temeiul celor expuse, Colegiul penal statuează, că considerentele menționate se raliază celor constate de prima instanță și de instanța de apel privitor la situația de fapt și de drept reținută în cauză, precum și la capitolul stabilirii vinovăției inculpatului, pe baza unor juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dând faptelor comise de către ultimul o încadrare juridică corectă și efectuându-se o individualizare a pedepsei în corespundere cu prevederile legale.

Astfel, de către Colegiu se apreciază ca legală și întemeiată hotărârea instanței de apel, care a fost adoptată în corespundere cu prevederile art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de recurent este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 01 martie 2016, declarat de către inculpatul **Diulgher Veaceslav Nicolai**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 16 noiembrie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie